

LIBERAALIT JA MAAKYSYMYS ENGLANNISSA

Lauantaina lokakuun 11 pnä (vanhaa lukua syyskuun 28 pnä) Englannin liberaalinen ministeri Lloyd George aloitti „agraarikampanjan” pitämällä kaksi „loistavaa” puhetta Bedfordin kaupungissa. Samoin kuin meikäläinen Kit Kitytsh Gutshkov lupasi „kuitata laskut” venäläisten erioikeuksia nauttivien ja kaikkivaltiaiden tilanherrojen kanssa, niin englantilainenkin liberaalinen ministeri lupasi aloittaa kampanjan maakysymyksestä, paljastaa maanomistajat — landlordit, kääntyä kansan puoleen kehotuksin „radikaalisen” (Lloyd George on tavattoman radikaalinen!) maareformin aikaansaamiseksi.

Englannin liberaalien sanomalehdet koettivat lavastaa johtajansa esiintymisen mahdollisimman juhlavaksi. Mainostusta, mainostusta hinnalla millä hyvänsä! Puhe on liian pitkä, siksi julkaisemme siitä lyhyen „selostelman”, nimitämme sitä agraari-„chartaksi”, kaunistamme sen niin, että parlamenttiveijarin diplomaattisten juonittelujen asemesta tulee esiin pitkä luettelo reformeja, sekä minimipalkan voimaansaattaminen että 100.000 cottagen (pikkutalon) rakentaminen työläisille ja „maiden pakkolunastus *puhtaasta* (!!)

maanhinnasta”. Näyttääksemme lukijalle, *kuinka* Englannin liberaalisen porvariston ministeri harjoittaa agitaatiota kansanjoukkojen keskuudessa, esitämme muutamia kohtia Lloyd Georgen Bedfordissa pitämistä puheista.

„Ei ole toista niin elintärkeää, niin peräti tärkeää kysymystä kuin maakysymys”, huudahti puhuja. „Ruoka, jolla kansa ravitsee itseään, vesi, jota se juo, asunnot, joissa se asuu, teollisuus, joka antaa sille ansiotyötä, — kaikki riippuu

maasta". Entä kenelle maat kuuluvat Englannissa? Kouralliselle pohattoja! Kolmannes Englannin kaikista viljelysmaista kuuluu ylähuoneen jäsenille. „Landlordilaisuus (tilanherrojen maanomistus) on suurin maassamme olevista monopolioikeuksista". Landlordien valta on rajaton. He voivat häätää vuokralaiset maalta, autioittaa maan — pahemmin kuin vihollinen. Oh, en hyökkäile sen enempää persoonallisuuksia kuin luokkaakaan vastaan, yritti ministeri parhaansa mukaan, mutta voidaanko tilanne jättää tällaiseksi?

Maanviljelysväestön lukumäärä on viimeksi kuluneiden vuosikymmenien aikana vähentynyt yli kahdesta miljoonasta puoleentoista miljoonaan, mutta riistanvartijain luku on lisääntynyt 9.000:sta 23.000:een. Koko maailmassa ei ole toista maata, jossa olisi näin paljon muokkaamattomia maita ja jossa rikkaiden huvikseen kasvattamat riistaeläimet ja -linnut olisivat niin suurena farmari-isäntien vitsauksena.

Englannin rikkaudet kasvavat huimaavasti. Entä miten elävät maatyöläiset? $\frac{9}{10}$ heistä saa vähemmän kuin $20\frac{1}{2}$ shillingiä (noin 10 ruplaa) viikossa — se on rahaerä, jota työkodeissa pidetään välttämättömänä ihmisen hengissä pitämiseksi. 60% maataloustyöläisistä ansaitsee vähemmän kuin 18 shillingiä (noin 9 ruplaa) viikossa.

Vanhoilliset ehdottavat maiden lunastamista pikkupalstoina. Mutta siltä, joka puhuu lunastuksesta, — pauhasi englantilainen Roditshev, — kysyn: *mistä hinnasta?* (yleistä naurua).

Eikö korkea hinta muserra alleen pienostajaa? Eivätkö raskaat verot muserra häntä? Meillä on olemassa laki työläisten varustamisesta maalla. Tässä siitä esimerkkejä. Kaikki maapalstasta maksettavat verot ja rasitukset tekevät 30 puntaa (noin 270 ruplaa). Se ostetaan ja myydään edelleen pikkupalstoina köyhille vähittäismaksulla. Maksut tekevät nyt 60 puntaa!

Ja Englannin kylien autioituminen uhkaa tehdä maamme suojaamattomaksi — ilman vankkaa talonpoikaistoa ei voi olla vankkaa sotaväkeäkään. Pelataan karkealla nationalismin ja shovinismilla, — voiko venäläinen ja englantilainen liberaali tulla toimeen ilman sitä?

Maata eivät ole luoneet tilanherrat, huudahti Lloyd George, valtakunnan on tehtävä valintansa tilanherrojen

vallan ja työläisten hyvinvoinnin välillä. Pitää toimia lujaluontoisesti ja päättäväisesti monopoleja vastaan, ja maanomistusoikeus on monopoleista suurin. Vuokraajafarmerille on annettava takeet, ettei häntä häädetä maalta, ettei häneltä riistetä hänen tarmonsaa ja taitonsa hedelmiä (ääni kokousväen joukosta: mitäs toimenpiteitä te ehdotatte?). Täytyy toimia. Meillä on ollut jo riittämiin arkoja yrityksiä ja puolinaisotteita. Pitää toimia radikaalisesti, niinkuin toimenmiehet tekevät. Kysymys ei ole mistään paikkailemisesta, vaan monopoliin hävittämisestä.

On turvattava työläiselle minimipalkka, lyhennettävä työpäivää, annettava hänelle mukava ja kunnollinen asuintalo, annettava hänelle maatilkku, että hän voi kasvattaa eräitä maantuotteita perhettään varten! On luotava *edistyksen portaikko*, jotta „yritteliäät” työmiehet voisivat nousta sitä myöten ylös — pikkupalstan, vihannestarhan omistajasta vähäisen itsenäisen talouden haltijaksi. Ja kaikkein yritteliäimpien on mentävä pitemmälle ja muututtava maassamme suurfarmareiksi. Teitä houkuttelee emigranttielämän ihannuksilla Amerikkaan ja Australiaan. Mutta me haluamme, että brittiläinen työmies voisi täällä Englannissa, omassa kotimaassaan, hankkia elatuksensa, voisi elää vapaasti, saisi mukavuudet sekä itselleen että lapsilleen.

Myrskyisiä suosiosoituksia... Ja tuntuu siltä aivan kuin ne muutamat kuulijat, joita ei ole saatu narratuksi (kuten se, joka huudahti: mitäs te ehdotatte?) huomauttaisivat: hyvinpä visertää, mutta minne istuutuu...

Hyvin visertelee tuo englantilainen liberaalinen ministeri, poroporvarillisen väkijoukon suosikki, joka on mitä suurin mestari rikkomaan lakkoja työläisten kursailemattoman pettämisen avulla, englantilaisen pääoman parhain palkkarinki, pääoman, joka orjuuttaa sekä Britannian työläisiä että 300-miljoonaista Intian väestöä. Mikähän voima on pakottanut tämän paatuneen veijarin ja rahasäkin rengin pitämään tällaisia „radikaalisia” puheita?

Työväenliikkeen voima.

Englannissa ei ole vakainaista sotaväkeä. Kansaa ei voida pitää kurissa väkivallan voimalla, sitä voidaan pitää aisoissa vain petoksella. Työväenliike kasvaa hillittömästi. Täytyy kääntää huomio muualle, täytyy „kiinnittää” joukkojen huomio suurisuuntaisiin reformiluonnoksiin, täytyy näön vuoksi käydä sotaa vanhoillisia vastaan, täytyy luvata antipaloja,

jotta joukot eivät vain menettäisi uskoaan liberaaleihin, jotta ne vain kulkisivat kuin lampaat paimenten — teollisuus- ja finanssikapitalistien perässä.

Entä reformilupaukset... eihän englantilainen sananlasku suotta sano, että lupaukset ovat kuin piirakankuori: ensin ne leivotaan, sitten rikotaan. Lloyd George lupaa, ja liberaalinen ministeristö tulee toteuttamaan hänen lupauksiaan käytännössä tyypistäen niitä viisinkertaisesti. Ja kun vanhoilliset tyypistävät niitä *vielä kerran* — muodostuu tyypistys kymmenkertaiseksi.

Englannin porvariston reformistisuus on selvääkin selvempänä osoituksena syvän vallankumousliikkeen kasvamisesta Englannin työväenluokan keskuudessa. Eivätkä kaunopuheiset suunsoittajat, liberaaliset petkuttajat voi pysäyttää tätä liikettä.

„Za Pravdu” № 8,
lokakuun 12 pnä 1913
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Za Pravdu” lehdessä
tekstin mukaan
